

Festivalul de poezie „Gellu Naum”

ROTARU MARIA IOANA

Clasa a XI-a, Colegiul Național „Matei Basarab”, București

Prof. Coordonator: **Cristea Florentina**

Mona Lisa

ai doar 17 ani
n-ai cum să fii o mona lisa

Ține-ți limba cu două degete
nu lăsa vântul să șuiere
printre ridurile pielii
 crăpături&exuvii
umple liniștea cu liniște.

Cel puțin nu ți se leagă bolovani de glezne
când ești condamnat la ghilotină
 Stau trei aliniate. Care să fie pentru tine?
acum ai drumul liber.
diferența semnificativa constă în asimilarea lor
prin tehnici de self-love și self-acceptence
eventuale manifestări și fraze dubioase de pe tiktok.

Observi pentru prima dată emoji-ul de la tastatură
și disprețuiești emanciparea superficialității
a confortului și a acceptării, a bucuriei și a self-ceva-ului.
 Nu, nimeni n-a luptat să stai tu pe canapea
Cu bere și țigări și intoxicație alimentară.
S-a luptat pentru sine, trăiască nefericirea.
tu lupți pentru tine, să mori fericit neștiind că iese foc din 2 pietre.

Poate vrea doar să fie o mona-lisa ridată
între colțuri de nișă uitată
între aparențe pop scaldată.

ți-ai mânjit gura cu praful din buzunare

m-a făcut să râd
un răs simpatic
mânjeala ta.
Semi-austeră semi-ngrămadită-n pretenții
luxuriene și aspirații browniene.
nu, lumea nu se mișcă după ultimul ambalaj
aruncat după și la unde se aruncă de obicei.
nu, nu mai contează că ai dat unsend la scrisoarea de dragoste
cu titlu de anxietate, ei?
tot mi-a rămas în bara de notificări.

Nu gândești și gândești prea mult.
În asta constau cele nxzt emoții pe care nu știi cum să le reduci
căci nu tind nicăieri. variabile ingurgitate orășenește de către țărani.
modern de către comuniști naziștii nedouamiiști
prost încadrați între versuri.

M-a făcut să râd
un răs //numește-l tu
mânjeala ta
ca soluție de evacuare-n ultimă instanță
de sub eșecurile întinderilor de piele inumană.
doreai emanciparea șinelor de sub tren.
a trenului de sub șine.
a unui întreg infim dintr-un sistem dislexic.

what he wrote

am un secret
pipăit de limbile conștiinței;
crăntănit de unghiile cărnii
atunci când apuci realitatea de coate
și sunt nevoite să se lipească cu totul de piele.

ai o scobitoare?
ăhm... (se uită în jur) stai să văd (se cotrobăie în buzunare chiar acolo, la Victoriei)
ei?
mda, am, doar că e folosită.
nu contează. primesc. oricum. e bună.
și ce faci cu resturile?
le înlocuiesc pe ale mele.
N-o să-ți fie scârbă când vei transcende-n scobitoare? sunt destul de evidente.
Posibil, dar măcar să nu-mi mai rămână vomă-n solzii cerului de gură.

Rând pe rând sughițuri comuniste se fac auzite
din interiorul fiecărei persoane pe lângă care trec.
se prea poate să-i am pe fiecare-n mine,
câte suflete încap într-unul singur? câți pași are void-ul?
de unde vii și de ce sună atât de tare-n tine
So I asked him how he became this man?
Manipulare recursivă pornind de la o evă drăguță
și un adam beat, de la o mână coruptă și un inel pictat auriu.

ai o scobitoare? (același loc, Victoriei metrou)
da, sigur. (o scoate din buzunarul de la spate)
ce e aia?
shit, scuze :) e .ăm.nu știu.o foaie, dar uite scobitoare
merci. ce e scris pe ea?
(se uita ambiguu)
e ceva scris pe ea.
hm, dada, știu. e niște citat
niște citat? :)))
scuze.niște versuri.scobitoarea e folosită, să știi.
e ok. așa o și voiam. ce versuri?

am un secret
pipăit de limbile conștiinței;
crăntănit de unghiile cărnii
atunci când apuci realitatea de coate
și sunt nevoite să se lipească cu totul de piele.
mi-e frică de ea

dă pe gât ultimul ciob

hai

nu te rușina chiar acum

și bea până la fund

paharul de vată de zahăr. roz.

Până nu va mai rămâne niciun ciob

și nu vei mai avea de ce să te plângi

de dureri infantile de burtă snob

ce te fac cu înfometare să te strângi

 că dacă corpul unui copil l-ai fi avut,

s-ar fi sfărmat și împrăștiat sub puterea motricelor

tale emoții sentimente năzuințe

și el pur și simplu s-ar fi evaporat

de parcă nu a atins vreodată existența

cu adevărat.

și pe cearceaful pământiu cu plapumă albastru-înnourat

doar și numai s-ar fi păstrat

crăpăturile paharului de umanitate tehnologie ură

care, zimțate fiind, au pătruns și perforat

spațiul interior privat doar ție destinat

prin găurile căruia mă uit acum

și privesc cum se scurg stropii de iubire.

 hai, nu-ți fie rușine. ce dacă ți-ai dat jos pielea și ți-am pătruns în
intimitatea păcatelor.

dă pe gât paharul ăsta de iubire.

 Până la ultimul ciob

nordul. Nordul

până și nordul și-a pierdut îngăduința
față de mitocăniile borderline
între realitate și cea în care
îmi târăsc gândurile
ca pe ultimii samariteni
beți de foame
secați de confort //siguranță și poftă de dulce
/* nici măcar lungi&largi hanorace nici
mâncarea/lipsa ei nu mai protejează
Ratat ești! nici problemele omului modern nu te mai afectează*/
înfometați de suflu

Nordul. de când nordul
încă îmi găsesc nisip între firele de păr
deși mi-am frecat scalpul cu buretele de sârmă
al mamei în fiecare noapte de insomnie
și au fost au fost mai multe
decât numărul de ore în care
se presupunea să termin o carte pe Kindle.

Nor nu nu mai recunosc
modul în care se ard senzațiile & gândurile
deși - la naiba! - le-am pus la
același foc&gură uscată&creier oxidabil
NU MAI ZIC că
rugina de pe spatele inelului
și suprafața exterioară turnată-n argint inoxidabil
mă zbat
ca o pereche de nebuni
cărora li s-ar fi dat în grijă administrarea liniștii.